

Arrest

nr. 154 346 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 augustus 2014, in functie van haar in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse echtgenoot, een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 november 2014 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 28 mei 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26§4, 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [E. H.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Verzoekster kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De echtgenoot van betrokkene geniet werklozensteun, en er worden geen bewijzen overlegd dat er actief op zoek gegaan wordt naar werk.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke grand : legaal verblijf verstreken.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag overige voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26/1, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Mevrouw [E. H.] diende een verzoek tot gezinshereniging in op grond van artikel 10, §1, 4° en artikel 12bis van de vreemdelingenwet in en dit op basis van haar huwelijk met de heer [O. E. H.] te Antwerpen op 06/07/2012. Op 05/08/2014 ontving zij vervolgens een ontvangsbewijs van de aanvraag en een attest van immatriculatie.

Tot zover verloopt de gehele procedure conform de voorschriften van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet juncto artikel 26/1, §4, 2e lid van het vreemdelingenbesluit.

Op 05/11/2014 neemt de gemachtigde van de Minister een negatieve beslissing in het voorliggende dossier, hetgeen vervolgens betekend werd aan cliënt op 28/05/2015. Deze betekening gebeurde door ene "[F. Y.]" met een onbekende functie binnen de stadsdiensten van Antwerpen.

De wettelijke procedure schrijft echter voor dat "Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk (...) hij de aanvraag [weigert] , en [hij hem], in voorkomend geval, (...) het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten [geeft]. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14."

In casu werd de bestreden beslissing van 05/11/2014 aan mevrouw betekend door [F. Y.]. Nergens uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden welke functie mevrouw [F. Y.] bekleed. De bestreden beslissing vermeld immers slechts het volgende:

"Ten jare 2015 op 28/05

Op verzoek van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Heb ik ondergetekende [F. Y.]

Verblijf houdende te Maurice Dequeeckerplein 1, 2100 Deurne

Aan

[E. H. S.]

[...]

Kennis gegeven (...)"

Vervolgens werd de akte van kennisgeving ondertekend, doch is hoegenaamd niet duidelijk door wie en in welke hoedanigheid deze persoon optrad.

Er kan derhalve nergens uit afgeleid worden dat de bestreden beslissing werd betekend door "de burgemeester of zijn gemachtigde". Om deze reden dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Dat de verwerende partij bovendien de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt door de niet inoverwegingname van de feitelijkeheden in het dossier bij het weigeren van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat uw Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel dient na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens en stukken op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voorgenoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen. Verwerende partij meent immers dat een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd dient te worden louter omdat het legaal verblijf van verzoekster verstreken is, zonder de overige elementen van het voorliggende dossier in rekening te brengen.

Vervolgens houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

In casu stelt de verwerende partij dat het legaal verblijf van verzoekster verstreken is, doch legt zij vakkundig naast zich neer dat zij verplichtingen heeft onder het artikel 8 EVRM. Nergens uit de bestreden beslissing geeft zij blijk van het feit dat zij het recht op een gezinsleven van mevrouw in overweging heeft genomen. Bovendien stelt het artikel 26/1 §4, 2e lid dat de minister of zijn gemachtigde "in voorkomend geval" een bevel om het grondgebied te verlaten kan opleggen, hetgeen een discretionaire bevoegdheid in hoofdte van de Belgische Staat inhoudt.

Gelet op het gegeven dat het al dan niet opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een discretionaire bevoegdheid betreft, is verwerende partij gehouden een uitdrukkelijke motivering te geven aan haar beslissing, waaruit blijkt dat de gegevens in het dossier correct werden beoordeeld en dat de overheid op grond daarvan tot een redelijk besluit is gekomen. De motivatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing is in dat opzicht geenszins afdoende. Deze stelt immers slechts "wettelijke grond: legaal verblijf verstreken".

Verzoekster kan derhalve uit de bestreden beslissing niet afleiden of voldoende rekening werd gehouden met haar feitelijke situatie en haar recht op een gezinsleven zoals voorgeschreven door artikel 8 EVRM. Een dergelijke beslissing wordt niet naar recht verantwoord en dient dan ook te worden vernietigd."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de

besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf geweigerd, omdat niet blijkt dat zij zich kan beroepen op de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet en dit nu niet blijkt dat de te vervoegen Marokkaanse echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeksters echtgenoot werklozensteun geniet, doch zonder dat in dit verband bewezen worden voorgelegd dat de echtgenoot actief op zoek is naar werk. Daarnaast wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad benadrukt ook nog dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder bij het nemen van een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, waaronder artikel 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een dergelijke beslissing te nemen en dat ook uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

2.2.2. Verzoekster, echtgenote van een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse onderdaan, beriep zich bij haar aanvraag op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]”

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder oordeelt in de aangevochten weigeringsbeslissing dat niet is aangetoond dat de te vervoegen derdelander beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband wordt, gelet op de bij de aanvraag voorgelegde stukken, vastgesteld dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet, doch zonder dat tevens het bewijs werd voorgelegd dat deze laatste ook actief werk zoekt.

De Raad benadrukt dat de wetgever in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft voorzien dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wanneer tevens het bewijs voorligt dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt. De wetgever heeft aldus aangegeven dat in de thans voorliggende situatie, opdat een recht op gezinshereniging bestaat, een afzonderlijk bewijs dient te worden aangebracht in hoofde van de referentiepersoon, naast het bewijs dat deze werkloosheidsuitkeringen geniet, dat deze actief werk zoekt. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekster hiertoe stavingstukken heeft neergelegd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekster niet betwist dat zij geen bewijs voorlegde aan het bestuur dat haar echtgenoot actief werk zoekt. Verweerder heeft dan ook correct vastgesteld dat de voorgelegde bewijsstukken niet afdoende waren om de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan te tonen daar inderdaad te nuttigen tijde geen stukken werden gevoegd die aantonen dat de echtgenoot van verzoekster actief naar werk zoekt.

Enige miskenning van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoekster betoogt nog dat verweerder, waar hij eveneens een beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zich louter heeft gesteund op de vaststelling dat haar legaal verblijf is verstreken en dit zonder de overige elementen van het dossier in rekening te brengen. Zij beroept zich in dit verband meer bepaald op een recht op eerbiediging van haar privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekster betwist niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en evenmin dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Wel is zij van mening dat, nu artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet enkel toepassing vindt onverminderd meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven op grond van deze bepaling, omdat dit in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Er dient derhalve te worden nagegaan of verzoekster enige ernstige grief ontleend aan deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot dat volgens haar verhinderde dat haar bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad evenwel vast dat de thans bestreden beslissingen zijn voorzien bij de wet, dat kan worden aangenomen dat – nu de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) – zij een van de doelen zoals bedoeld in deze verdragsbepaling nastreven en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat uit voorgaande bespreking blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte de door haar ingediende verblijfsaanvraag heeft afgewezen. De Raad wijst er verder op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn die verhinderen dat het gezinsleven in haar land van herkomst of elders zou worden verdergezet. Verzoeksters echtgenoot heeft zo eveneens de Marokkaanse nationaliteit. Verzoekster toont niet aan dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot dienden daarenboven ook te weten dat de precaire verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. De vereiste dat haar echtgenoot het bewijs dient te leveren actief werk te zoeken, zonder dat dit een resultaatsverbintenis is, kan in dit verband ook niet als een noemenswaardige hinderpaal voor de gezinshereniging worden beschouwd.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad benadrukt ook dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont aldus niet aan dat artikel 8 van het EVRM eraan in de weg stond dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt ook dat deze laatste bepaling in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid voor het bestuur ('moet').

2.2.4. Verzoekster betoogt nog dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt in dit verband dat verweerder, bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening diende te houden met de verdragsrechtelijke verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld maakt verzoekster evenwel niet aannemelijk dat voormelde verdragsbepaling in casu verweerder verhinderde een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen of dat uit deze verdragsbepaling enige verplichting zou voortvloeien voor verweerder om verzoekster toe te laten tot een verblijf of om af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont niet aan dat verweerder haar recht op eerbiediging van haar gezinsleven heeft veronachtzaamd. Gelet op het gegeven dat de bestreden verwijderingsmaatregel in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen als de op dezelfde datum genomen beslissing tot weigering van verblijf, kan verder impliciet doch zeker worden afgeleid dat het bestuur wel degelijk verzoeksters gezinsband met haar echtgenoot in België in aanmerking heeft genomen, doch van mening was dat deze gezinsband verzoekster enkel toelaat in het Rijk te verblijven indien zij aantoonde te voldoen aan de door de wetgever voorziene verblijfsvoorwaarden en dat, nu zij in gebreke bleef dit te doen, dit gezinsleven er niet aan de weg staat dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, met dien verstande dat zij gerechtigd is opnieuw het grondgebied binnen te komen van zodra is voldaan aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin blijkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoekster wist immers, of behoorde te weten, dat zij enkel indien zij aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden in het Rijk vermocht te blijven. Zij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

2.2.6. Artikel 26/1, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14.”

Verzoekster geeft correct aan dat verweerder, gelet op de bewoordingen “in voorkomend geval”, niet steeds – wanneer hij een beslissing tot weigering van verblijf neemt – dient over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo is het bijvoorbeeld mogelijk dat de betrokken vreemdeling op een andere grond gerechtigd is in het Rijk te verblijven. In casu heeft verweerder evenwel op duidelijke wijze de redenen geduid waarom hij in casu wel is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelde zo vast dat het legaal verblijf van verzoekster in het Rijk is verstreken en zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich kan beroepen op hogere rechtsnormen die verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van voormelde wetsbepaling. Een schending van artikel 26/1, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

Waar verzoekster nog betoogt dat het niet duidelijk is door wie de bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht, en in welke hoedanigheid deze persoon optrad – terwijl overeenkomstig artikel 26/1, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet deze beslissingen dienen te worden betekend door de burgemeester of zijn gemachtigde –, dient te worden gesteld dat een eventueel gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de bestreden beslissingen niet aantast (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS

16 februari 2004, nr. 128.173). Er blijkt ook geenszins dat een gerezen twijfel betreffende de persoon die de bestreden beslissingen ter kennis heeft gebracht, verzoekster heeft gehinderd in haar mogelijkheden om de beslissingen te kennen of aan te vechten. Dit onderdeel van het middel is niet van aard te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS